

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจในการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของครูภาษาไทย เกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา ๔ ผู้วิจัยได้ศึกษาคำรา เอกสาร และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องที่จำเป็น ซึ่งจะครอบคลุมถึงด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ความหมายภาษาถิ่น
๒. ภาษาถิ่นล้านนา
๓. อิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนาที่มีต่อการเรียนภาษาไทย
๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของภาษาถิ่น

พระยาอนุমানราชชน (๒๕๒๐ : ๒๖) ให้ความเห็นไว้ว่า
ชุมชนที่อยู่รวมกันอันเรียกว่าประเทศชาติย่อมมีภาษาประจำชาติของตน สำหรับสื่อสาร
คมนาคม ทำความเข้าใจกันในพวกในชาติและเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่ง ที่ทำให้รู้
ใจว่าเป็นพวกเดียวกันหรือชาติเดียวกัน แต่ภาษาของชาติใดมีผู้พูดเป็นจำนวนมาก และ
อยู่ห่างไกลกันตึกคอกันไม่สะดวกมากจน เสี่ยงและความหมายของคำในภาษาก็จะผิด
เพี้ยนกันไปมาก ภาษาที่มีลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ภาษาถิ่น (Dialects) ถ้าผิดเพี้ยนกัน
เพียงเล็กน้อยอย่างที่เรียกกันว่าเข่นอ ก็เรียกว่าภาษาชนบท (Patois or
Provincialism) ถ้าภาษาของถิ่นใด ผิดเป็นภาษาของเมืองหลวง และมีหนังสือ
วรรณคดีเป็นของชาติ ภาษานั้นก็กลายเป็นภาษากลาง ซึ่งใคร ๆ ในชาติไม่ว่าถิ่นใด
ยอมถือเอาเป็นแบบแผนในการใช้ภาษาของชาตินั้น ซึ่งเป็นภาษามาตรฐานขึ้น
(Standard Language) คนในชาติจะต้องเรียนรู้เป็นของส่วนรวม

คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good ๑๙๖๓ : ๑๗๑) กล่าวเกี่ยวกับความหมาย
ของภาษาถิ่นโดยสรุปได้ว่า ภาษาถิ่นเป็นรูปแบบของภาษาอย่างหนึ่ง โดยแตกต่างจาก
รูปแบบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ในด้านคำศัพท์ การออกเสียง เสียงสระ
และสำนวนที่มีอยู่โดยทั่ว ๆ ไป รวมทั้งลักษณะเฉพาะของแต่ละท้องถิ่น แต่ละชนชั้น แต่ละ
เชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ด้วย

เฟื่องฟูง์ เครือตราฐ (๒๕๑๘ : ๒๐๒) กล่าวในเรื่องภาษาดั้งไว้วว่า "ภาษา เป็นเครื่องมือสื่อความหมายในชุมชนหนึ่ง ๆ ชุมชนที่ใช้ภาษาต่างกันนั้น เรียกว่า "Speech Community" สำหรับประเทศไทยแยกเป็น ๔ ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ภาษาที่ใช้ Speech Community เรียกว่า ภาษาดั้ง (Dialects)"

วิจิตรนั ภาณพงศ์ (๑๙๗๖ : ๒๕๒) กล่าวว่า "ภาษาดั้งตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Dialect" เป็นภาษาย่อยของภาษา (Language) และเรามักจะหมายถึงภาษาที่พูด แยกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ผู้พูดภาษานั้น ๆ อาศัยอยู่"

ธวัช ปุณโณทก (๒๕๒๖ : ๑) ได้ให้ความเห็นโดยสรุปไว้ว่า ภาษาดั้ง คือ ภาษา ที่ใช้พูดกันอยู่ตามท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ความเข้าใจกันระหว่างคนในท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างไปจากภาษามาตรฐาน (ภาษากลาง) และภาษาในท้องถิ่นอื่นทั้งทางคำ เสียง คำ และการใช้คำ

จากที่กล่าวมาจึงอาจสรุปได้ว่าภาษาดั้งหมายถึงภาษาที่ใช้พูดแตกต่างกันไปตาม ท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ผู้พูดภาษานั้น ๆ อาศัยอยู่ หรือภาษาที่พูดในชุมชนหนึ่งชั้นใดโดยเฉพาะ ส่วนภาษากลางหรือภาษามาตรฐานหมายถึง ภาษาดั้งที่ใช้เป็นภาษาราชการ สำหรับประเทศไทย ก็คือภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยกรุงเทพฯ นั้นเอง

ภาษาดั้งลานนา

มาร์วิน เจ บราวน์ (Marvin J. Brown ๑๙๖๕ : ๑๒-๑๓) กล่าวถึง ภาษาไทยเหนือสรุปไว้ว่า เป็นภาษาที่ใช้ในภาคเหนือของประเทศไทย แบ่งออกเป็น ๔ ภาษาดั้ง คือ

๑. ภาษาไทยดั้งเหนือจังหวัดเชียงราย
๒. ภาษาไทยดั้งเหนือจังหวัดแพร่
๓. ภาษาดั้งเหนือจังหวัดน่าน
๔. ภาษาไทยดั้งเหนือจังหวัดลำปาง
๕. ภาษาไทยดั้งเหนือจังหวัดเชียงใหม่

เรื่องเคช ปันเชื่อนชัย (๒๕๒๕ : ๓๗) กล่าวว่า "ภาษาไทยดั้งเหนือหรือภาษา ไทยลานนา (Northern Thai or Lanna) ได้แก่ ภาษาที่พูดในพื้นที่ ๔ จังหวัดภาคเหนือ ของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง พะเยา แพร่ น่าน และ

แม่ของสอน ซึ่งเจ้าของภาษานิยมเรียกภาษาของตนเองว่าภาษาคำเมือง"

ลักษณะภาษาดั้นลานนา

จากการรวบรวมเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับความแตกต่างของภาษาดั้น พบว่าภาษาดั้นแต่ละดั้นนั้นมีความแตกต่างกันในหลายลักษณะ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะความแตกต่างของภาษาดั้นลานนาไว้ดังต่อไปนี้

- ๑. การออกเสียง
- ๒. ความหมายของคำศัพท์
- ๓. ระบบไวยากรณ์

๑. การออกเสียง

ภาษาดั้นลานนามีหน่วยเสียงชนิดต่าง ๆ ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งรวบรวมจาก ซ่อนกลิ่น พิเศษสกลกิจ (๒๕๑๖ : ๕๘-๑๒๘) ได้ดังนี้

ก. หน่วยเสียงพยัญชนะ

๑. หน่วยเสียงพยัญชนะต้น (Initial Consonants) ภาษาดั้นลานนามีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ๒๐ หน่วยเสียง ดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นภาษาดั้นลานนา

ประเภทของเสียง	ฐานกรณ์	ริมฝีปาก	ริมฝีปาก ฟันบน	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องคอ
เสียงก้อง	สถิต	บ		ค			
เสียงกัก		ป		ค	จ	ก	อ
เสียงไม่ก้อง	อนิต	ฟ		ท		ค	
เสียงเสียดแทรก			ฟ	ส			ฮ
เสียงนาสิก		ม		น	ญ	ง	
เสียงข้างลิ้น				ล			
เสียงกึ่งสระ		ว			ย		

สำหรับหน่วยเสียงพยัญชนะต้นภาษาดั้นลานนากับภาษาไทยกลางใช้ต่างกันเพียงบางคำ ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ เปรียบเทียบการใช้พยัญชนะต้นในภาษาดั้นล้านนา และภาษาไทยกลาง
(หน่วยเสียงที่ซีกเส้นใต้ คือ หน่วยเสียงในภาษาดั้นล้านนาที่ผลิตไปจาก
ภาษาไทยกลาง และเป็นเสียงที่ปรากฏบ่อยครั้ง)

เสียงพยัญชนะต้นไทยกลาง	เสียงที่ใช้ในภาษาดั้นล้านนา
๑. พ	พ, <u>ป</u> , ฮ, ฟ
๒. ท	ท, <u>ต</u>
๓. ช	<u>จ</u> , ส
๔. ค	ค, <u>ก</u> , ฮ
๕. ป	ป
๖. ต	ต, ส
๗. จ	จ, ญ
๘. ก	ก
๙. อ	อ
๑๐. บ	บ
๑๑. ก	ก, ค
๑๒. ฟ	ฟ, ป
๑๓. ส	ส, ฮ
๑๔. ฮ	ฮ
๑๕. ม	ม
๑๖. น	น, ฮ, อ, ง
๑๗. ง	ง, น
๑๘. ล	ล, ม, ย
๑๙. ร	ล, <u>ร</u> , น, ย
๒๐. ว	<u>ว</u> , ง
๒๑. ย	ย, <u>ญ</u> , ง

๒. หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกด (Final Consonants)
 หน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถเกิดในตำแหน่งท้ายคำ หรือท้าย
 พยางค์มีจำนวน ๘ หน่วยเสียง คือ /ป/, /ต/, /ก/, /ค/, /ม/, /น/, /ง/, /ว/
 และ /ย/

๓. หน่วยเสียงประสม (Clusters)
 หน่วยเสียงประสมสำหรับภาษาดั้นลานนามี /ว/ เพียงหน่วย
 เสียงเดียว ที่ใช้เป็นพยัญชนะควบกล้ำ ในกรณีที่คำในภาษาไทยกลางใช้เสียง /ร/ หรือ /ล/
 เป็นพยัญชนะควบกล้ำ ภาษาดั้นลานนามีแนวโน้มจะตัดเสียงควบกล้ำ /ร/ หรือ /ล/ ทิ้ง

ข. หน่วยเสียงสระ
 ภาษาดั้นลานนามีหน่วยเสียงสระเดี่ยวและสระประสมเช่นเดียวกับ
 ภาษาไทยกลาง คือ

๑. สระเดี่ยว ภาษาดั้นลานนามี ๘ เสียง (แต่ละเสียงแยกออกเป็น
 ลักษณะสั้นและยาว) ดังตารางที่ ๓

ตารางที่ ๓ สระเดี่ยวภาษาดั้นลานนา

	หน้า		กลาง		หลัง	
	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว
สูง	ั	(-ั)	ิ	(-ิ)	ุ	(-ุ)
กลาง	เ-ะ	(เ-)	เ-อะ	(เ-อ)	โ-ะ	(โ-)
ต่ำ	แ-ะ	(แ-)	-ะ	(-า)	เ-าะ	(-อ)

๒. สระประสม

สระประสมในภาษาดั้นลานนามี ๖ เสียง คือ

สระเสียงสั้น . เ-ยะ, เ-เอะ, -วะ

สระเสียงยาว. เ-ย, เ-เออ, -ัว

สำหรับการเห็นของเสียงสระนั้นมักจะเป็นการเห็นในระหว่างสระ
 ที่มีที่เกดในฐานเดียวกัน หรือฐานใกล้เคียงกัน เช่น

สระ	เป็น -อ	ภาษาไทยกลาง	ทุก	ภาษาล้านนา	คอก
สระ	เป็น		คิค		กัก
สระ	เ-อ เป็น เ-ย		เสื่อ		เสี่ย

ค. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาล้านนาแต่ละจังหวัด จะมีความแตกต่างกันทางเสียงวรรณยุกต์เล็กน้อย ดังนั้นในที่นี้จะแสดงระดับเสียงวรรณยุกต์ด้วยตัวเลขสัญลักษณ์ที่ใช้อยู่ในชุดเดียวกับที่ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมภาษาไทยกรุงเทพฯ-ไทยเชียงใหม่ของภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เจริญ บุญพันธ์ และคณะ ๒๕๒๔ : ๑๖) ซึ่งมีเสียงวรรณยุกต์ ๔ หน่วยเสียง โดยมีหน่วยเสียงที่คล้ายกับภาษาไทยกลาง ๔ หน่วยเสียง และแตกต่างออกไป ๔ หน่วยเสียง ดังนี้

หน่วยเสียงที่คล้ายกับภาษาไทยกลาง ๔ หน่วยเสียง คือ

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๑ เสียงต่ำขึ้น (Low-rising)

ใช้หมายเลข ๑ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/มา^๑/ ออกเสียง "หมา"

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๒ เสียงกลางระดับ (Mid-level)

ใช้หมายเลข ๒ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/เฮา^๒/ ออกเสียง "เฮา"

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ เสียงต่ำ-ตก (Low-falling)

ใช้หมายเลข ๓ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/เฮา^๓/ ออกเสียง "เทา"

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ เสียงสูง-ตก (High-falling)

ใช้หมายเลข ๔ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/นุง^๔/ ออกเสียง "นุง"

หน่วยเสียงที่แตกต่างกับภาษาไทยกลาง ๔ หน่วยเสียง คือ

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๕ เสียงสูง-ตก (High-falling) และ

เส้นเสียงปิด

ใช้หมายเลข ๕ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/เข็ญ^๕/ ออกเสียงคล้ายกับ "เข็ญ" ในภาษาไทยกลาง แต่เพี้ยนไปเล็กน้อย เพราะภาษาไทยกลางไม่มีเสียงวรรณยุกต์นี้

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๖ เสียงสูง-ขึ้น-ตก (High-rising-Falling)

ใช้หมายเลข ๖ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/เจ้า^๖/ ออกเสียงคล้ายกับ "เจ้า" ในภาษาไทยกลาง แต่เพี้ยนไปเล็กน้อย เพราะภาษาไทยกลางไม่มีเสียงวรรณยุกต์นี้

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๗ เสียงกลาง-ขึ้น

ใช้หมายเลข ๗ ออกเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/เจ็ญ^๗/ ออกเสียงคล้ายกับ "เจ็ญ" ในภาษาไทยกลาง แต่เพี้ยนไปเล็กน้อย ภาษาไทยกลางไม่มีเสียงวรรณยุกต์นี้

เสียงวรรณยุกต์ที่ ๘ เสียง สูง - ขึ้น

ใช้หมายเลข ๘ สำหรับเสียงวรรณยุกต์นี้ เช่น

/ตุ๊ก^๘/ ออกเสียงคล้ายกับ "ตุ๊ก" ในภาษาไทยกลาง แต่เพี้ยนไปเล็กน้อย ภาษาไทยกลางไม่มีเสียงวรรณยุกต์นี้

๒. ความหมายของคำศัพท์

สุริ หงษ์ทองเจริญ (๒๕๒๔ : ๔๔-๔๕) กล่าวถึงความแตกต่างในด้านความหมายของคำศัพท์ว่าโดยการวิเคราะห์เชิงแก่นนั้น พบว่าลักษณะความแตกต่างกันของคำศัพท์ในภาษาด้านล้านนาและภาษาไทยกลางนั้นแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะคือ

๒.๑ คำศัพท์คำเดียวกันอาจจะมีเสียงคล้ายกันหรือเพี้ยนกันไปบ้าง แต่มีความหมายต่างกัน ตัวอย่างเช่น

๒.๑.๑ คำภาษาไทยกลาง "ผิด (กัน)" และคำภาษาด้านล้านนา /พิค^๑(กัน)/ ในประโยคว่า "มานะกับสำราญผิดกัน" ในภาษาด้านล้านนามีความหมาย "มานะกับสำราญโกรธกัน (ทะเลาะกัน)"

๒.๑.๒ คำภาษาไทยกลาง "(นา) เอ็นดู" และคำภาษาด้านล้านนา จะเป็น /เอ็น^๓ กู^๒/ หรือ /อิน^๓ กู^๒/ ในประโยคว่า "เด็กคนนี้นาเอ็นดู" ในภาษาด้านล้านนามีความหมายว่า "เด็กคนนี้นาสงสาร"

๒.๒ ภาษาไทยกลางและภาษาดั้งล้านนาใช้คำและเสียงต่างกัน
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>ภาษาไทยกลาง</u>	<u>ภาษาดั้งล้านนา</u>
กระโดด	/วิค ^๑ /
ตะโกน	/เอน ^๑ /
วัง	/โลน ^๑ /
เที่ยว	/แเอา ^๓ /
หัวเราะ	/โค ^๑ ฮัว ^๑ /
ทำ	/เญยะ ^๑ /
ทำงาน	/เญยะ ^๑ กาน ^๑ /
ทำกับข้าว	/เญยะ ^๑ กิน ^๑ /
สร้าง	/เปง ^๒ /
เสื่อ	/เซื่อ ^๑ /
กางเกง	/แกว ^๓ /
ผ้าเช็ดหน้า	/พา ^๑ ซี ^๓ แจง ^๓ /
บวบ	/บะ ^๓ นอ ^๓ /
แตงกวา	/บะ ^๓ แคง ^๑ /
ผักคำลิง	/หัก ^๑ แแก ^๑ /
แตงโม	/บะ ^๓ เคา ^๑ /
มะละกอ	/บะ ^๓ โกย ^๑ เคค ^๑ /
นอชนา	/บะ ^๓ นอ ^๑ เณ ^๑ /
รับแรง	/ฟ้ง ^๑ /
ล้อเลื่อน	/เพ็ยก ^๑ /
เท่านั้น, เท่านั้น	/คะ ^๑ อัน ^๖ /, /คะ ^๑ อี ^๑ /
เท่าไร	/คะ ^๑ ไค ^๒ /
ทำไม	/จะ ^๑ ไค ^๒ /
ทำอะไร	/เญยะ ^๑ ญ้ง ^๑ /
ทุกเมื่อ	/กู ^๑ เตื่อ ^๑ /

๓. ไวยากรณ์

เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์ของภาษาดั้นลานนา เรื่องเลข ปันเขื่อนซิดย (๒๕๒๕ : ๕๑) กล่าวว่า "มีความแตกต่างกับภาษาไทยกลางเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น เพราะต่างก็เป็นภาษาที่มาจากตระกูลเดียวกันคือ ภาษาตระกูลไท" ระบบไวยากรณ์ของภาษาดั้นลานนาที่พบว่ามีความแตกต่างกันนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่าจะเป็นหลักใหญ่ เช่น

ก. เรื่องการเรียงลำดับคำ พบว่า คำประสมในภาษาดั้นลานนาอาจจะเรียงลำดับคำเป็นแบบสลับที่กันบ้าง

ตัวอย่าง	<u>ภาษาไทยกลาง</u>	บอนำ	<u>ภาษาดั้นลานนา</u>	น้ำบอ
		สมคำ		คำสม
		เจ็บซา		ซาเจ็บ

ข. เรื่องการใช้คำลักษณนาม ภาษาดั้นลานนาใช้คำลักษณนามแตกต่างกับภาษาไทยกลาง

ตัวอย่าง

<u>คำนาม</u>	<u>ภาษาไทยกลาง</u>	<u>คำลักษณนาม</u>	<u>ภาษาดั้นลานนา</u>	
ผลไม้ทุกชนิด		ลูก, ใบ		แกน, หนวย
พริก		เม็ด		แกน
กินสอ		แหง		เลม
มีด		เลม		เดียน
ไมกวาค		คาม		กัน

เป็นต้น

อิทธิพลของภาษาดั้นลานนาที่มีต่อการเรียนภาษาไทย

ภาษาดั้นลานนามีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาไทยกลางในด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และไวยากรณ์ ดังที่ได้อธิบายแล้ว และจากความแตกต่างกันนี้เป็นผลให้คนที่ใช้ภาษาดั้นในชีวิตประจำวันประสบปัญหาเสมอ เมื่อต้องมาใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษา มาตรฐานในการติดต่อสื่อสาร ในการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน ครูผู้สอนมักพบว่าภาษาดั้นนั้นมีอิทธิพลกับการเรียนภาษาของนักเรียน เพราะนักเรียนมักจะนำภาษาดั้นมาแทรกแซงใน

การเรียนภาษาอยู่เสมอ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า อาจเป็นเพราะนักเรียนที่ใช้ภาษาดั้นนั้น
เกิดความเคยชินกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้ภาษาดั้นนั้นมีโอกาสแทรกแซงเข้ามาได้
ซึ่งความคิดเห็นนี้ สู่ไร พงษ์ทองเจริญ และคณะ (๒๕๒๔ : ๔) ได้กล่าวถึง ปัญหาการเรียน
การสอนภาษาของผู้ที่ใช้ภาษาดั้นในชีวิตประจำวัน โดยสรุปว่า ถ้าผู้เรียนใช้ภาษาดั้นถ่ายทอด
ลักษณะภาษาของตนเองไปสู่ภาษามาตรฐานที่เรียน ถ้าหากการถ่ายทอดนั้นเข้ากันได้กับภาษา
มาตรฐานก็ถือว่าเป็นการส่งเสริม (Facilitation) ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็ถือว่าเป็นการ
แทรกแซง (Interference) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนขึ้นได้

เอมอร ชิตตะโสภณ (๒๕๒๔ : ๑๖-๒๓) ได้กล่าวเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่ใช้
ภาษาดั้นแลนนานในการเรียนภาษาไทยกลางว่ามีปัญหาต่อทักษะการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
โดยสรุปได้ดังนี้

๑. ปัญหาต่อทักษะการพูดและการอ่าน ทั้งนี้เพราะการขาดหน่วยเสียงบางตัว
ในภาษาดั้น จึงทำให้คนที่พูดภาษาดั้นเมื่อพูดหรืออ่านภาษาไทยกลางมักออกเสียงผิดหรือ
เพี้ยนไปเพราะเกิดการสับสนระหว่างหน่วยเสียงที่ใช้ในภาษาดั้นกับภาษาไทยกลางนั้น

๒. ปัญหาต่อทักษะการเขียน มักเป็นความผิดพลาดเนื่องมาจากการถ่ายทอด
เสียงผิดหรือเพี้ยนไปเพราะการออกเสียงตามสำเนียงของภาษาดั้นนั้น ๆ

นอกจากนี้ยังได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาดั้นแลนนานที่มีต่อการใช้
ภาษาไทยกลางในการเรียนการสอนคานคาง ๆ ต่อไปนี้

๑. อิทธิพลต่อการพูด ส่วนใหญ่เกิดที่ทุกภาษาดั้นแลนนานมักจะออกเสียง /ร/,
/ล/, /พ/ และตัวควบกล้ำบางตัวไม่ชัดเจน ซึ่งอาจเนื่องมาจากการขาดหน่วยเสียงบางตัว
ในภาษาดั้น เช่น เสียง /ร/ และ /พ/ ภาษาดั้นแลนนานจริง ๆ แทบจะไม่มี /ร/ นอกจาก
คำยืมบางคำเท่านั้น ดังนั้นคนที่พูดภาษาดั้นแลนนานจึงมักจะสับสนระหว่างเสียง /ร/ กับ /ล/
เพราะเสียง /ร/ ทางเหนือจะเป็น /ช/ เช่น รัก เป็น ชัก เมื่อต้องออกเสียง /ร/
ถ้าระวังไม่ให้เป็น /ช/ ตามอิทธิพลของภาษาดั้น ก็มักจะกลายเป็น /ล/ อันเป็นหน่วยที่มีใช้
อยู่แล้วในภาษาดั้น เช่นกันกับเสียง /พ/ สำหรับ /พ/ ทางแลนนาน จะเป็น /ป/ เช่น ที่
เป็น ปี่ ส่วนการออกเสียงตัวควบกล้ำบางตัว เช่น /ชว/ อาจจะเนื่องมาจากแนวเทียบผิด
เช่น คำว่า ชวนชวาย นักเรียนส่วนใหญ่จะออกเสียงหยางค์แรกไม่ถูกต้อง บางคนออกได้
เฉพาะเสียง ช กลายเป็น ชน-ชวาย บางคนออกเสียงสระอวมี น เป็นตัวสะกด เข้าใจว่า
เกิดจากการเทียบเสียง "ชว" ที่แปลว่า สะพาน ในภาษาดั้น เมื่อเห็น "ชวน" จึงเทียบเสียง
ผิดไป

๒. อิทธิพลต่อการเขียน มักเป็นความผิดพลาดเนื่องมาจากการถ่ายทอดเสียงผิด คังความเห็นของ พระธรรมราชาวัตร (๒๕๑๔ : ๑๔-๑๕) ที่ว่าภาษาดั้นลานนา จะออกเสียง ท เป็น ต หรือ พ เป็น ป ดังนั้นคนชื่อว่า อินทา จันทา นายทา นางพา โดยมากเขียนเป็น อินตา จันตา นายตา นางปา ทำให้ผิดจากความหมายเดิมไปหมด เพราะความจริงอินทาก็คือ พระอินทร์ (ชื่อผู้ชาย) จันทาก็คือพระจันทร์ (ชื่อผู้หญิง) หรือนายทาคำว่า ทา ก็คือ กิริยาที่เอาของเหลว ฉาบทาสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ใช่หมายถึงตา หรือจักขุ เป็นต้น

๓. อิทธิพลด้านความหมายของคำ ส่วนมากนักเรียนจะใช้คำศัพท์ตามความหมายของคำในภาษาดั้นลานนา เช่น "ฟูก" ในภาษาไทยกลาง ภาษาดั้นลานนาใช้ "สะลี" หรือคำบางคำความหมายผิดไปมาก เช่นคำว่า "กระยอง" ลานนาจะหมายถึงพวกของทอด เช่น ฟักทองชุบแป้งทอด หรือคำว่า "ลำ" หมายถึง อร่อย ในภาษาไทยกลาง เป็นต้น

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าภาษาดั้นนายังคงมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน และก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาโดยเฉพาะด้านการพูดและการเขียนเป็นอย่างมาก เพราะทักษะทั้งสองด้านนี้ ถือเป็นทักษะการแสดงออกทางภาษา ที่สามารถสังเกตเห็นความบกพร่องได้อย่างชัดเจน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนของนักเรียนที่ใช้ภาษาดั้น และการศึกษาความบกพร่องในการพูด และการเขียนภาษาของผู้เรียนนั้น ได้มีผู้สนใจศึกษาไว้พอสมควรที่จะนำมาเกี่ยวข้องกับได้ดังนี้

การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลางในชีวิตประจำวัน

คานการเขียน ไทจิตร วัฒนากุล (๒๕๑๑ : ๕๒-๕๓) ได้ศึกษาสาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกศิลปะและแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาคการศึกษา ๑ พบสาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ทั้งนี้คือ เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด เพราะรู้หลักภาษาไม่แม่นยำและไม่ใส่ใจพจนานุกรม เพราะไม่ทราบความหมายของคำ เพราะออกเสียงผิด เพราะถ่ายทอดคำตามเสียงและตัวอักษรของภาษาต่างประเทศ เพราะเคา เพราะเขียน

ตามความเคยชิน เพราะใช้แนวเทียบผิด และเขียนผิดตามความนิยม

การศึกษาปัญหาในการสอนทักษะพูดชั้น เรือโทหญิงปรียา หิรัญประดิษฐ์ (๒๕๒๐ : ๖๓-๖๔) ได้ศึกษาปัญหาในการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แบบสอบถามกับครูหัวหน้าสายภาษาไทย ๑๒ คน ครูภาษาไทย ๓๐ คน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ๕๒๐ คน ในโรงเรียน ๑๒ แห่ง ผลการศึกษาพบว่า ครูภาษาไทยร้อยละ ๕๐ เห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนอย่างหนึ่ง คือนักเรียนใช้ภาษาในการพูดไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับนักเรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอื่น

คานการพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะ (๒๕๒๔ : ๕๖-๖๓) ได้ศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลางของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๐๐ คน ในอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ และอำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง จากการทดสอบและสัมภาษณ์ครูพบว่า ในการสอนครูต้องใช้ภาษาถิ่นอธิบายความหมายของคำศัพท์ เนื่องจากนักเรียนฟังคำอธิบายภาษาไทยกลางไม่เข้าใจ สำหรับตัวนักเรียนมีจำนวนคำไม่ยอที่นักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจ ในการพูดและการออกเสียงมักออกเสียงสระและพยัญชนะเสียงภาษาไทยกลางไม่ได้ เช่น เครื่องบิน เป็น เคียงบิน เสียงพยัญชนะที่มีปัญหามากคือ เสียงเดี่ยวออกเสียง ร เป็น ล, ย และเสียงพยัญชนะประสมออกเสียง ปล เป็น ป และ กล เป็น ก สระเสียงเดี่ยวที่เป็นปัญหาคือออกเสียง - เป็น -ย และสระประสมออกเสียง -ย เป็น - เสียง -เอ เป็น - หางคันการเขียนมักใช้สำนวนภาษาถิ่นเหนือเขียน

ประสงค์ ราชณัฐ และคนอื่น ๆ (๒๕๒๔ : ๖๖-๘๓) ได้ศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ โดยใช้กลุ่มประชากรชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ในจังหวัดกาญจนบุรี ตาก เชียงใหม่ และเชียงราย จำนวน ๒๑๔ คน ผลการศึกษาพบว่า

๑. เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีปัญหาการพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่นๆ
๒. เสียงที่เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ พูดไม่ชัดมากที่สุด ได้แก่

เสียงพยัญชนะต้น ร ส ย เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล และเสียงตัวสะกด ง น ม ก ค บ ส่วนเสียงสระไค้แก่ อา อี้ แอ เอื้อ อัว ออ เอื้อะ เอื้อะ และเสียงวรรณยุกต์จัตวา

๓. ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่พบมากที่สุด
ในเสียงพยัญชนะคือการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง การเว้นไม่ออกเสียงในคำ การออก
เสียงเพี้ยนตามลำดับ สำหรับเสียงสระ มีลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง และ
การออกเสียงเพี้ยน ส่วนเสียงวรรณยุกต์มีเฉพาะลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง
ด้านการเขียน

สามารถ ศักดิ์เจริญ (๒๕๑๑ : ๖-๖) ได้ศึกษาปัญหาการเขียนสะกด
การันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดภาคใต้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร
๕๐๐ คน พบว่า นักเรียนในจังหวัดภาคใต้ไม่มีปัญหาในการสะกดคำชนิดที่เสียงในภาษากลาง
ไปพ้องกับเสียงของคำที่มีความหมายอื่นในภาษาถิ่นใต้แต่ประการใด นักเรียนสามารถแยกเสียง
และความหมายของคำได้ดี และพบว่าลักษณะการเขียนของนักเรียนเรียงตามลำดับร้อยละของ
การเขียนผิดจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ผิดที่เสียงสระสั้น ยาว ผิดการใช้วรรณยุกต์ การใช้ ร,
ล และคำควบกล้ำ การใช้ รร ผิด การใช้พยัญชนะต้นผิด ผิดที่ตัวสะกด ผิดหังคำ ผิดการ
ประวิสรรชนีย์ ผิดที่ตัดและเติมอักษร ผิดตัวการันต์ และผิดการใช้ -, -, -ย เหตุที่เขียน
ผิดนั้น เนื่องจากเขียนตามแบบที่เคยเห็น เขียนตามหลักภาษาหรือพจนานุกรม เขียนตาม
ความหมายของคำ เขียนเทียบคำที่คุ้นเคย เขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน เขียนด้วยการเอา
ตามลำดับ

ชิน โพธิ์ออน (๒๕๒๖ : ๑๑๔-๑๒๐) ได้ศึกษาความยากง่ายของคำ
ลักษณะคำยากและเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ จังหวัด
อุดรธานี โดยใช้ประชากรจำนวน ๕๑๐ คน พบว่าคำยากที่นักเรียนเขียนผิดมี ๔ ลักษณะคือ
ผิดหังคำ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่อักษรควบกล้ำ ตัว ร ล และ รร (ร หัน) ผิดที่
การประและไมประวิสรรชนีย์ ผิดที่เสียงวรรณยุกต์ ผิดที่เสียงสระไอ โอ และอัย ผิดที่เสียง
สระสั้น-ยาว ผิดที่อักษรนำ และยังพบเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้คือ

๑. เขียนสะกดผิด เพราะเขียนตามความหมายของคำ
๒. เขียนสะกดผิด เพราะเขียนตามเสียงพูด เสียงอ่าน
๓. เขียนสะกดผิด เพราะเขียนตามสำเนียงภาษาถิ่น
๔. เขียนสะกดผิด เพราะเอา
๕. เขียนสะกดผิด เพราะเขียนตามการถ่ายเสียงคำจาก

วรรณ บุญศักดิ์ (๒๕๒๖ : ๖-๑) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาดั้นโคราชที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๘๐ คน โดยใช้แบบสอบถามการเขียนคำจากรูปภาพ จำนวน ๑๐๐ ข้อ แล้วให้นักเรียนเติมคำจากภาพที่เห็น พบว่า ภาษาดั้นโคราชไม่มีอิทธิพลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียน แต่ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตบางประการว่า คำที่นักเรียนเขียนสะกดเป็นภาษาดั้นโคราชมากเป็นคำควบกล้ำ กร กว และ กว

โรจน์ ราชประโคน (๒๕๒๗ : ๖-๑) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ คว้าวิทยานิพนธ์ศึกษาการเล่าประสบการณ์ การบรรยายภาพ และการเขียนเรียงความ จากตัวอย่างประชากร จำนวน ๑๐๐ คน พบว่าอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อขอบทรวงในการพูด ไคแก การออกเสียงในภาษา คำานโครงสร้างของประโยค และคานความคล่องในการพูด ความลำคัม ส่วนอิทธิพลต่อขอบทรวงในการเขียน ไคแก การสะกดการันต์ การใช้ศัพท์สำนวน คำานโครงสร้างของประโยค และการใช้คำชนิดต่าง ๆ ตามลำคัม

อำไพ กิมแหลม (๒๕๒๘ : ๕๔-๕๕) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในเขตการศึกษา ๒ โดยการสร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์ห้ก้งงานเขียนเรียงความของนักเรียน พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนคั้งนี้

๑. ผิดพลาดในการใช้คำ
๒. ผิดพลาดในการสะกดการันต์
๓. ผิดพลาดเรื่องความหมาย
๔. การใช้ภาษาพูดในคำ กลุ่มคำ และสำนวน
๕. การเรียงคำและกลุ่มคำผิดลำคัม
๖. การวางส่วนขยายผิดลำคัม
๗. ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ พบว่า อิทธิพลของภาษาดั้นนั้น มีต่อการพูดและการเขียนภาษาไทยทั้งคานการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์และไวยากรณ์ ซึ่งเป็นผลให้การพูดและการเขียนของนักเรียนน้ก้มทรวง นักเรียนเกิดความสับสนในการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ คั้งนี้เพราะการแทรกซ้อนจากภาษาดั้น

งานวิจัยในต่างประเทศ

คานการพูด

โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และ ออร์นัลโฟ จี รามิเรล (Robert L. Politzer and Arnulfo G. Ramirez ๑๙๗๓ : ๓๕) ศึกษาค้นคว้าการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเม็กซิกันอเมริกัน โดยให้นักเรียนคุณภาพย่นต์เงียบแล้วเล่าเรื่องที่ตนได้ดู ผู้วิจัยบันทึกคำพูดลงในเครื่องบันทึกเสียง พบว่าสิ่งที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษได้แก่ ข้อบกพร่องที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่คือภาษาเม็กซิกันอเมริกัน ข้อบกพร่องที่เกิดจากตัวภาษาอังกฤษเอง ข้อบกพร่องที่เกิดจากการโต้พบเห็นภาษาอังกฤษไม่เป็นมาตรฐาน

แบร์รี่ ฟิลลิป เทเลอร์ (Barry Philip Taylor ๑๙๖๕ : ๔๔๙๐ A) ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนรูภาษาที่สอง โดยให้นักเรียนที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เผลประโยคภาษาสเปนจำนวน ๕๐ ประโยคเป็นภาษาอังกฤษจากที่ใดยืนเพื่อศึกษาลักษณะการถ่ายโยงจากภาษาแม่และการสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างภาษาของเด็ก ผลการวิจัยพบว่าในการพูดภาษาที่สองนั้นเด็กจะอาศัยโครงสร้างของภาษาแม่ขอลงเมื่อความสามารถในภาษาที่สองเพิ่มขึ้น แต่การสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโครงสร้างภาษาไม่เปลี่ยนแปลง

แอน คอห์มูส ฟัทแมน (Ann Kohlmoos Fathman ๑๙๗๖ : ๖๓๑๖ A) ศึกษาค้นคว้าข้อบกพร่องเกี่ยวกับคำและโครงสร้างในภาษาพูดของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจากกลุ่มตัวอย่าง ๑๒๐ คน ซึ่งเป็นนักเรียนอายุระหว่าง ๖-๑๕ ปี กลุ่มแรกเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ อีกกลุ่มหนึ่งใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ โดยวัดความสามารถในการพูดของเด็กแต่ละคน เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถของเด็กแต่ละคนในการที่จะสร้างคำหรือโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐาน เช่น การใช้พหูพจน์ คำนำหน้านาม การตั้งคำถาม การใช้ประโยคปฏิเสธ ผลการวิจัยพบว่า ลำดับชั้นการเรียนรูภาษาอังกฤษของเด็กเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกันและไม่ขึ้นอยู่กับอายุหรือพื้นฐานการศึกษา

คานการเขียน

ไอ อี อารอน (I.E. Aaron ๑๙๔๙ : ๑๓๘-๑๔๒) ใ้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กระดับชั้นปีที่ ๔ และชั้นปีที่ ๘ โดยสร้างแบบทดสอบใช้คำทั้งหมด ๖๐ คำ นำไปทดสอบกับกลุ่มทดลองซึ่งเป็นเด็กระดับชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๕๑ คน ระดับชั้นปีที่ ๘ จำนวน ๕๔ คน จากนั้นใ้้นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นใ้คั้งนี้ เด็กระดับชั้นปีที่ ๔ แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น .๕๑ ระดับชั้นปีที่ ๘ แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น .๕๖ และใ้้นำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๑๙๓ คน ระดับชั้นปีที่ ๘ จำนวน ๑๗๔ คน เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ ผลการศึกษาปรากฏว่า

๑. เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใ้คั้งนี้ จะเป็นเด็กที่เขียนสะกดคำใ้ค้ว
๒. สติปัญญาของเด็กสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กใ้คั้งนี้คือ เด็กที่มีสติปัญญาสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงและเด็กที่มีสติปัญญาต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำต่ำ

พอล ฮิวบา มาดาร์สซ์ (Paul Huba Madarasz ๑๙๖๙ : ๕๓A) ใ้วิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงภาษาศาสตร์ เกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษและภาษาฮังกาเรียน เพื่อศึกษาการใช้หลักภาษาศาสตร์วิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยใ้ค้งนี้เป็นนักเรียนจำนวน ๓๔ คน ผู้วิจัยใ้ทดลองโดยสร้างมาตราส่วนวัดความยากในการเรียนภาษาและสร้างแบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาใ้ค้งนี้ เพื่อใ้วิเคราะห์ข้อบกพร่อง ผลการศึกษาปรากฏว่า ความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาฮังกาเรียนและภาษาอังกฤษเป็นปัญหาในการเรียนภาษา

เวโรนิกา กอนซาเลส เมนา โลโกโก (Veronica Gonzales-Mena Lococo ๑๙๗๖ : ๖๐๖๔A) ใ้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนรูภาษาสเปนและเยอรมัน ของผู้ใ้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยวิเคราะห์จากเรียงความที่ใ้เขียนแล้วหาข้อบกพร่องและสาเหตุ พบว่าลักษณะข้อบกพร่องนั้นเกิดจากสาเหตุใหญ่ ๓ ประการ คือ เกิดจากภาษาแม่ เกิดจากภาษาที่ใ้กำลังเรียน และจากกระบวนการเรียนการสอน และเห็นว่า การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนรูภาษาที่สองเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยใ้พบวิธีการโดยทั่วไปในการเรียนรูภาษา

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการพูดและการเขียน
ของนักเรียนที่ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ มักมีข้อบกพร่องเสมอ ซึ่งมีสาเหตุหลายลักษณะ คือ
เพราะอิทธิพลของภาษาถิ่น เพราะใช้แนวเทียบผิด เพราะความเคยชิน เพราะเด็กใช้
สองภาษาในเวลาเดียวกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย